

Arrest

nr. 304 023 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. DAGYARAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 11 januari 2023 en op 3 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pasjtoen machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 4 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Pasjtoen afkomstig uit Ghalanai in het district Dih Bala van de provincie Nangarhar en beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Voor uw eigen geboorte stierf uw grootvader. Hierna ontstond er een

grondconflict met B. G. en A., twee machtige dorpingen die banden hadden met de taliban. Uw vader informeerde u hierover toen u vijftien jaar oud was. Nadat uw woning vernietigd werd door een bombardement beslisten jullie een groter huis te bouwen. A. en B. G. beweerden evenwel dat een deel van dat huis op hun gronden stond en vernielden een deel van jullie huis. U werd toen door hen geslagen en op weg naar de moskee werd er eens op u geschoten. Hierna herbouwden jullie die woning enkele meters verderop en gaven jullie drie of vier stukken land aan hen uit angst voor wat er nog zou gebeuren. Sindsdien wordt uw vader om de zoveel tijd nog eens geslagen door hen.

U wou vroeger altijd al bij het leger of andere veiligheidsdiensten gaan, maar deed dit niet omdat uw vader dit niet wou aangezien er veel problemen waren bij hen. Uw vader had gelijkaardige zorgen over de People's Uprising Forces (PUF), die gesteund werden door de NDS (National Directorate of Security) en sinds 2018 actief waren in uw regio. Op 10 maart 2020, terwijl uw vader op de velden was, nam u stiekem het wapen van uw familie dat verborgen lag. Samen met uw maternale neef K. A. sloot u zich diezelfde dag nog aan bij de People's Uprising Forces in het dorp Gargaray, waar zijn vader commandant was. Uw neef werd tijdens de dienst gedood waar u bij stond. Rond de zesde maand van 2020 kreeg uw vader een dreigbrief van de taliban waarin stond dat u moest stoppen met uw job. Twee weken later werd uw vader ook opgebeld door de taliban en gaven ze hem dezelfde boodschap. Hierna werd hij tot uw vertrek een drietal keer per maand opgebeld door de taliban. U bleef actief bij de People's Uprising Forces tot 22 oktober 2020. Op 4 november 2020 verliet u Afghanistan samen met uw broer G. A.. Hij bleef evenwel achter in Turkije. In de maand na uw vertrek werd uw vader tweemaal opgebeld door de taliban en eenmaal door Daesh met als boodschap dat u zich bij hen moest komen melden. De taliban kwamen na die telefoontjes ook eenmaal naar uw huis om navraag te doen over waar u was. Een week na uw aankomst in België diende u op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op de 23ste dag van de ramadan van 2023 (= 14 april 2023) kwamen er zes of zeven onbekende personen met wapens kloppen op de deur. Nadat er niemand opendeed, gingen ze weer weg. Vijftien dagen later gebeurde nog eens hetzelfde. U vermoedt dat dit mensen van de taliban zijn aangezien u met niemand anders problemen heeft.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskera; uw badge van de People's Uprising Forces; een dreigbrief van de taliban d.d. 7/12/1441 (= 28 juli 2020); verschillende foto's van u die een wapen vastheeft; een foto van uw gestorven neef; opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud d.d. 2 mei 2023, waarin u enkele namen aanpast, een datum, het totaal aantal personen die in een checkpost dan wel checkpoint dient, de relatie van de PUF tot het NDS en een verduidelijking van een aantal locaties.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gehoorproblemen had en aan uw rechteroor geopereerd werd (CGVS I, p. 2). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd de tolk tijdens beide persoonlijke onderhouds aan uw linkerkant geplaatst (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2). Er werd u ook meermaals duidelijk gemaakt dat, indien u niet zeker was of u iets begreep, u dit mocht aangeven (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2 en 6). U gaf herhaaldelijk aan dat u de tolk goed begreep (CGVS I, p. 2 en 22 en CGVS II, p. 2, 11 en 23).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u bij uw allereerste verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vermeldde dat u Afghanistan verliet omwille van problemen met Daesh (Verklaring DVZ persoonsgegevens ingevuld op 14 september 2021, vraag 37), daar waar u het bij uw volgende onderhouds bij de DVZ en het CGVS steevast over Daesh én de taliban had, maar waarbij u voornamelijk focuste op de taliban (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 mei 2022, vragen 3.4 en 3.5; CGVS I, p. 6 en 20-21). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u problemen te hebben gehad met beschadigde trommelvliezen en dat u wel degelijk verklaard had problemen met beiden te hebben (CGVS II, p. 20-21). Hoewel vaststaat dat u problemen had met uw trommelvliezen en hiervoor een operatie diende te ondergaan, werden uw verklaringen naar u opgestuurd en heeft u noch bij aanvang van uw eerste (CGVS I, p. 2), noch bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS II, p. 2-3) enige opmerking gemaakt over de inhoud van de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ.

Vervolgens maakt u niet aannemelijk dat u werkzaam was bij de People's Uprising Forces (PUF). U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op 10 maart 2020 begon bij de PUF (CGVS I, p. 9). Uw maternale neef, met wie u samen in de PUF begon te werken (CGVS I, p. 11), stierf waar u bij was op 7 maart 2020 (CGVS I, p. 18). Na confrontatie met het feit dat dit niet mogelijk was, repliceerde u louter dat u dit inderdaad verklaard heeft (CGVS II, p. 21). Over de aanvangsdatum van uw dienst bij de PUF legde u ook tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw eerste onderhoud begon u naar eigen zeggen op 10 maart 2020 (CGVS I, p. 9), daar waar dit tijdens uw tweede onderhoud plots op 4 maart 2020 was (CGVS II, p. 9). Hierop gewezen verklaarde u dat u veel bloed verloren had omwille van de operatie en dat uw hoofd niet in orde was (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan evenwel niet weerhouden worden. Hoewel u bij aanvang van het tweede onderhoud verklaarde dat u bloed verloren had, zei u louter dat u hierdoor wat duizelig was en haalde u geen andere problemen aan (CGVS II, p. 2). Er werd u ook gezegd dat, indien u het wat moeilijk had, u dit kon laten weten (CGVS II, p. 2). Na de pauze werd er u ook gevraagd hoe het met u ging op dat moment en of u tot dan toe de tolk goed begrepen had. Op beide zaken antwoordde u positief (CGVS II, p. 11). Over hoelang u diende bij de PUF legt u evenmin consistente verklaringen af. Bij de DVZ was dit volgens u zes maanden (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 mei 2022, vraag 3.3). Tijdens uw eerste onderhoud was dit zeven maanden en twaalf dagen (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u plots dat u er zes à zeven maanden werkzaam was (CGVS II, p. 9). U gaf nog als duiding dat dit van 4 maart 2020 tot juli 2020 was (CGVS II, p. 9-10), wat op maximaal vijf maanden uitkomt. Na met deze verschillen geconfronteerd te zijn, repliceerde u louter dat u tijdens alle onderhouds zes à zeven maanden zei (CGVS II, p. 21). Zelfs over de einddatum legt u geen éénduidige verklaringen af. Enerzijds zegt u gestopt te zijn op 22 oktober 2020 (CGVS I, p. 14), anderzijds verklaart u dat dit in de maand juli van 2020 was (CGVS II, p. 10). Na confrontatie verklaarde u dat u Afghanistan op 22 oktober 2020 verliet (CGVS II, p. 21), wat dan weer tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen aangaande uw vertrekdatum die volgens u 4 november 2020 was (CGVS I, p. 3). Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat de vader van uw maternale neef een commandant was (CGVS I, p. 12). Wanneer er tijdens uw tweede onderhoud gevraagd wordt of u buiten uw maternale neef nog familieleden had die werkzaam waren in de PUF, zegt u evenwel dat er niemand anders was (CGVS II, p. 10). U trachtte dit verschil te rechtvaardigen door te zeggen dat uw neef de zoon van uw tante was en die commandant de man was van uw tante (CGVS II, p. 21). Dit argument gaat echter niet op daar u hem tijdens uw eerste onderhoud zelf spontaan aanhaalde als zijnde een commandant in de PUF. Bovendien is hij de vader van uw maternale neef. Er kan en mag bijgevolg verwacht worden dat, wanneer er naar andere familieleden gevraagd wordt, u ook aan hem denkt. Over de grootte van de patrouilles komen uw verklaringen ook niet overeen. U verklaarde aanvankelijk dat jullie met zeven tot negen personen op patrouille gingen (CGVS I, p. 14-15). Later was dit volgens u nooit met meer dan vijf personen (CGVS II, p. 14). Na confrontatie beperkte u zich tot te zeggen dat ze die mensen waren, u die job deed en u de bewijzen hiervan gegeven had (CGVS II, p. 21). Wat betreft de door u neergelegde foto's met een wapen kan erop gewezen worden dat uw familie over een eigen wapen beschikte en dat al deze foto's een gesolliciteerd karakter hebben. Hierop bent u trouwens geen enkele keer te zien met andere mensen die wapens vasthielden of met mensen die duidelijke banden hebben met de overheid. De manier waarop u overigens met een verrekijker staat te kijken is weinig professioneel en maakt van u een eenvoudig doelwit indien men u kwaad wilde berokkenen. Deze vaststellingen ondergraven finaal de waarachtigheid van uw verklaringen lid te zijn geweest van de PUF.

Gezien uw profiel als lid van de PUF niet geloofwaardig is, kan er ook niet langer geloof gehecht worden aan de problemen die u hierom kreeg. Over deze problemen legde u overigens nog een veelvoud aan incoherente en inconsistente verklaringen af. U verklaarde aanvankelijk dat uw vader tot driemaal per maand opgebeld werd door de taliban terwijl u nog werkzaam was bij de PUF (CGVS I, p. 5). Op het einde van datzelfde onderhoud verklaarde u dan weer dat u bij het eerste telefoontje nog werkte, maar bij het tweede telefoontje door de taliban aan uw vader uw job al had opgegeven maar wel nog in Afghanistan was (CGVS I, p. 21). Na confrontatie zei u eenvoudigweg dat ze hem driemaal per maand belden (CGVS II, p. 21). Het louter herhalen van een van beide versies kan niet als rechtvaardiging weerhouden worden. Vervolgens werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ niets zei over de dreigbrief die u ontvangen had toen u nog in Afghanistan was (CGVS I, p. 20). Hierop antwoordde u dat u dit tegen uw advocaat had gezegd en ook op het CGVS en dat wanneer er u naar bewijs gevraagd werd, u deze brief gegeven had (CGVS II, p. 21). Dat u dit aan uw advocaat en op het CGVS zei, kan evenwel niet vergoelijken waarom u dit niet deed bij de DVZ. Er kan en mag immers verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming, zodra hij de kans hiertoe heeft, zo volledig mogelijk alle essentiële elementen aanhaalt die ertoe geleid hebben dat hij zijn land moest verlaten, quod non. U sprak op het CGVS ook over uw vader die na uw vertrek driemaal opgebeld werd door de taliban (CGVS I, p. 5) om kort nadien te zeggen dat het twee keer de taliban waren en een keer Daesh die uw vader opbelden (CGVS I, p. 6). U repliceerde hierop dat ze uw vader belden toen u nog op de job was, dat het de taliban waren die een dreigbrief stuurden en niet Daesh, zij belden (CGVS II, p. 22). Hiermee rechtvaardigt u op geen enkele manier de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gewezen op het feit dat u bij de DVZ niets zei over deze telefoontjes na uw vertrek, stelde u dat u uw hele zaak wou vertellen, niet veel tijd kreeg en verteld werd dat u het de volgende keer moest zeggen (CGVS II, p. 22). Zoals reeds aangestipt, kan en mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat, zodra hij hiertoe de kans krijgt, alle essentiële elementen toelicht die geleid hebben tot zijn verzoek om

internationale bescherming. Bovendien werd u gevraagd of u nog andere problemen had en of u nog iets toe te voegen had, waaruit blijkt dat u wel degelijk nog zaken mocht toevoegen (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 mei 2022, vragen 3.7 en 3.8). Dat u aldus hierover toen niets meer kon zeggen, kan niet weerhouden worden. U stelt voorts dat in Afghanistan de gsm's van uw familie niet werken en dat er bij hen geen signaal is, waardoor u niet veel contact heeft met hen (CGVS I, p. 4 en 9; CGVS II, p. 3-4). Het is dan ook niet aannemelijk dat, indien het signaal er dermate slecht is, de taliban en Daesh uw vader dermate veel zouden opbellen om hem en u te bedreigen. Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat de taliban beneden in het dorp de torens vernietigd hadden waardoor er geen signaal meer was en de mensen nu naar de top van de heuvels en bergen moesten om signaal te ontvangen (CGVS II, p. 22). Tot slot vermeldde u bij aanvang van uw eerste onderhoud dat de taliban, toen u nog op de job zat, naar uw woning gekomen waren en een gat in de muur geslagen hadden en alles meegenomen hadden (CGVS I, p. 6). Gevraagd waarom u hierover niets zei bij de DVZ, antwoordde u dat er u bij de DVZ gezegd werd dat u het kort moest zeggen en bij uw volgend interview meer zou kunnen vertellen (CGVS II, p. 21-22). Deze uitleg volstaat, zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, niet. Het is des te frappanter dat u het later niet meer over dit incident heeft, maar enkel nog over de telefoontjes en de dreigbrief die uw vader ontving.

Aangezien aan uw profiel en de problemen die u hierdoor kreeg met de taliban niet het minste geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat uw vader hierdoor opgebeld werd door Daesh. Volgens uw eigen verklaringen waren dat immers dezelfde personen die van de ene naar de andere groep overliepen. Het waren aldus dezelfde mensen die eerst de taliban informeerden over uw job die vervolgens ook Daesh hierover informeerden (CGVS I, p. 21-22).

Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u aan dat er onbekenden naar uw woning gekomen waren met wapens. U weet niet of dit de taliban of dieven waren, maar denkt zelf dat het de taliban waren (CGVS II, p. 4 en 6). Ook hierover legt u tegenstrijdige verklaringen af. U zegt enerzijds dat het uw broer A. G. was die op dat moment thuis was (CGVS II, p. 4) om kort erna te zeggen dat uw broer samen met u het land verliet (CGVS II, p. 5). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, bevestigde u louter de tweede versie (CGVS II, p. 22-23). Het is ook niet aannemelijk dat, indien de mensen die aan uw deur klopten uw familie daadwerkelijk kwaad wilden doen, ze simpelweg zouden vertrekken louter omdat niemand de deur opendeed nadat er gevraagd werd wie ze waren en zij hier enkel op antwoordden dat ze kennissen waren (CGVS II, p. 5-7). Hierover stelde u bij confrontatie dat de deur overdag meestal gesloten was, dat ze in dat geval klopten en als er niemand opendeed, ze zouden inbreken (CGVS II, p. 23). Dit is een nogal verbijsterende vaststelling aangezien deze groep mensen twee keer naar uw huis kwamen, gewapend waren en zonder meer weer weggingen nadat ze niet binnengelaten waren. Het is daarnaast opmerkelijk dat, indien het bij meerdere dorpelingen gebeurde dat er 's nachts aangeklopt werd, zij niet zouden samenwerken of patrouilleren, maar elk in hun eigen huis blijven in plaats van het probleem aan te pakken (CGVS II, p. 7). U vermoedt dat dit alles gebeurde wegens de problemen die u gehad heeft met de taliban (CGVS II, p. 7). Echter, gelet op het feit dat uw problemen met de taliban ongeloofwaardig geacht worden, kan hier ook geen geloof meer aan gehecht worden.

Voorts haalde u bij de DVZ aan dat u bedreigd werd door uw eerstegraads neven en dat zij de gronden van uw familie ingenomen hadden (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 mei 2022, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u dat dezelfde personen die u eerder bij de DVZ vernoemde uw paternale neven zijn (CGVS I, p. 6 en 17) om meteen hierna te zeggen dat u geen paternale neven heeft, want u heeft niet eens paternale ooms, en dat dit gewoon dorpelingen zijn (CGVS I, p. 17). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat mensen in uw dorp elkaar soms paternale neef of paternale oom noemen terwijl zij niet aan elkaar gerelateerd zijn (CGVS II, p. 22). Deze rechtvaardiging gaat echter niet op daar u het tijdens uw onderhoud bij de DVZ specifiek over eerstegraadsneven had en hiermee duidelijk aangaf dat zij aan u gerelateerd waren. Daarnaast zei u op het CGVS ook dat die gronden nog steeds in de handen van uw familie waren en hoewel ze nog niet ingenomen waren door de mensen van de taliban, ze dat wel van plan waren (CGVS I, p. 19). Na confrontatie verklaarde u dat u dit niet gezegd had en dat u ook tijdens uw tweede onderhoud verklaard had dat er een dispuut was en dat ze vier of vijf gronden ingenomen hadden (CGVS II, p. 22). Hoewel u in het kader van een oud familiedispuut met A. en B. G. inderdaad verklaarde dat er gronden ingenomen werden toen u vijftien jaar oud was, heeft u op geen enkel moment gewag gemaakt van uw paternale neven of dorpelingen die u zo aansprak die gronden van uw familie ingenomen hebben.

Bijgevolg kan deze poging tot rechtvaardiging niet weerhouden worden. Bovendien weet u niet bijster veel over de rol die deze dorpelingen hadden bij de taliban. U weet niet sinds wanneer ze bij de taliban zaten, wat hun taken waren bij de taliban of welke rang ze hadden, nochtans zaken waarvan mag aangenomen worden dat u die weet aangezien ze u bij de PUF vertelden dat die dorpelingen bij de taliban zaten (CGVS I, p. 17). Echter, aangezien uw profiel als lid van de PUF niet geloofwaardig is, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw uitspraken dat deze personen überhaupt bij de taliban zaten.

Wat betreft uw uitspraak dat uw broer G. A. een doelwit was van de taliban omdat hij overheidsvoertuigen onderhield (CGVS vragenlijst ingevuld bij de DVZ op 25 mei 2022, vraag 3.5), dient opgemerkt te worden dat dit pure speculatie is van uwentwege. Uw broer werd op geen enkele manier bedreigd door de taliban en u gaat er gewoon van uit dat de taliban hiervan op de hoogte waren zonder dat u hier enige concrete aanwijzingen voor had (CGVS I, p. 19-20). U repliceerde hierop dat de tolk misschien verkeerd was en dat uw broer in de problemen kwam doordat hij wagens van commandanten van de overheid repareerde (CGVS II,

p. 22). U haalde nergens eerder aan dat u problemen had met de tolk en het louter zeggen dat uw broer hierdoor in de problemen kwam zonder ook maar enige aanwijzing hiervoor te hebben, kan niet weerhouden worden.

Tot slot haalt u nog een grondconflict aan met A. en B. G. dat al stamt van uit de tijd van uw grootvader, jaren voor u geboren was (CGVS II, p. 15). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat u niet kan duiden wat de exacte reden is waarom A. en B. G. menen aanspraak te maken op de gronden die van uw familie zijn. U raakt hierbij niet verder dan dat zij het willen afnemen (CGVS II, p. 15-16). Voorts blijkt uit uw eigen verklaringen dat, sinds uw familie het huis verplaatste en enkele velden afgaf toen u vijftien jaar oud was, u zelf op geen enkele manier meer geïnteresseerd werd (CGVS II, p. 16-17). Behoudens dat uw vader nog enkele keren geslagen zou zijn, is er niets anders met hem gebeurd, zelfs niet in de jaren nadat de taliban de macht overnamen (CGVS II, p. 18-19). Nadat u geconfronteerd werd met het feit dat ze niets deden behalve uw vader enkele keren slaan hoewel ze machtig waren en de nieuwe talibanoverheid aan hun kant stond, verklaarde u dat ze enkel achter mensen kwamen die banden hadden met de overheid, dat ze dus een dispuut hadden met u en uw broer en dat u bij een terugkeer onmiddellijk gedood zal worden (CGVS II, p. 23). Uit bovenstaande argumenten is evenwel gebleken dat uw profiel niet geloofwaardig is. Bijgevolg kan aan deze rechtvaardiging geen geloof gehecht worden. U verklaarde ook nog dat ook jullie winkels afgenomen werden door A. en B. G. (CGVS II, p. 17 en 18). Dit staat in schril contrast met uw spontane uitspraak aan het begin van hetzelfde onderhoud dat uw familie de winkels nog steeds in bezit had (CGVS II, p. 5). Nadat deze tegenstrijdigheid aan u voorgelegd werd, herhaalde u louter dat de winkels afgenomen werden (CGVS II, p. 23). Over de banden van A. en B. G. met de taliban weet u bitter weinig te zeggen. Wat betreft B. G., weet u dat hij spioneert voor de taliban omdat andere dorpelingen u dit zeiden, maar heeft u geen enkel idee hoe zij dit weten. Over A. weet u al helemaal niets. U weet niet sinds wanneer hij bij de taliban zit, wat hij er doet, welke taken of functie hij er heeft en beweert dat hij een leider zou zijn zonder daar enige aanwijzing voor te hebben (CGVS II, p. 19-20). Bovendien hoorde u naar eigen zeggen dat beide personen bij de taliban zaten toen u werkzaam was bij de PUF (CGVS II, p. 20), iets waar, zoals eerder reeds vastgesteld is, niet het minste geloof aan kan worden gehecht. De uitspraak dat er geen jerga's gehouden konden worden om het landgeschil op te lossen omdat A. en B. G. bij de taliban zaten, zij daar niet naartoe gingen en alle dorpsouderen geëlimineerd hebben (CGVS II, p. 18), is niet meer dan een blote bewering van uwentwege. Er werd u immers gevraagd of u hier enig bewijs van had, waarop u zei dat u daar woonde, dat met uw eigen ogen zag en hen zelf begraven had. U ging proberen om hiervan bewijs aan te leveren (CGVS II, p. 18). Dit heeft u tot op heden nog steeds niet gedaan. Echter, wanneer de taliban alle dorpsouderen doden, kan er verwacht worden dat hierover iets terug te vinden moet zijn. Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban dergelijke actie zouden ondernemen. De dorpsouderen zijn veelal de lokale maliks, stamhoofden en hoofden van de families. Door dergelijke acties te ondernemen, kunnen ze hele gemeenschappen tegen zich krijgen, iets wat de legitimiteit van de taliban kan onderuithalen. Hierop attent gemaakt, geraakte u niet verder dan te zeggen dat niemand tegen hen kan zijn en dat ze vaak mensen doden (CGVS II, p. 18). Gelet op bovenstaande elementen kan ook aan het grondconflict dat door u aangehaald werd geen geloof meer gehecht worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskera betreft enkel identiteitsgegevens, niets meer. De foto's waarop u o.a. met een wapen te zien bent, kwamen reeds aan bod. De badge en kopie van de dreigbrief zijn slechts bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Bovendien betreft de dreigbrief slechts een kopie die makkelijk manipuleerbaar is. Op basis van de foto van uw – volgens u - vermoorde neef kan op geen enkele objectieve manier vastgesteld worden wie de persoon in de lijkwade is en wat uw relatie tot deze persoon is. De opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud hebben geen betrekking op de kern van deze beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;

(iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele

grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat bovendien na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. U verwijst naar uw rechtstreekse vluchtaanleiding en het grondconflict met A. en B. G. als reden voor uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS I, p. 18 e.v. en CGVS II, p. 15 e.v.), maar hieraan kan geen geloof gehecht worden (cf. supra). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u evenwel in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 februari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker legt op 21 februari 2024 een aanvullende nota neer teneinde de volgende documenten aan de Raad ter kennis te brengen:

- deelcertificaat NT2, mondeling 1
- deelcertificaat NT2, mondeling 2
- loonbriefje
- Belgisch paspoort van een persoon uit het dorp dhr. S.M.
- verklaring van dezelfde persoon dhr. S.M.
- Belgische identiteitskaart van een familielid dhr. S.E.
- foto getrokken in Afghanistan
- 2 foto's i.v.m. operatie aan verzoekers oor.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde tegenstrijdigheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

4.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande

vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

4.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder onterecht heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen, met name dat hij zou worden gedood door de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- de CGVS acht het opmerkelijk dat verzoeker bij zijn allereerste verklaring op de DVZ verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met Daesh, terwijl verzoeker bij de volgende onderhouden op de DVZ en het CGVS het stevast over Daesh én de taliban had, in het bijzonder over de taliban;
- verzoeker verklaarde werkzaam te zijn bij de People's Uprising Forces (PUF) doch legde tegenstrijdige verklaringen af over de aanvangsdatum van zijn dienst bij de PUF;
- verzoeker legde eveneens tegenstrijdige verklaringen af over de periode of hoe lang hij bij de PUF werkte;
- verzoeker legde evenmin eenduidige verklaringen af over de einddatum dat hij bij PUF werkzaam was;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de vader van zijn neef die, al dan niet, commandant was bij de PUF;
- verzoekers verklaringen over de grootte van de patrouilles zijn niet eenduidig;
- verzoekers voorgelegde foto's hebben een gesolliciteerd karakter;
- verzoeker legt incoherente verklaringen af over de telefonische bedreigingen van de taliban;

- verzoeker heeft op de DVZ niets vermeld over de dreigbrief die hij had ontvangen;
- verzoeker legt inconsistente verklaringen af over van wie de telefoons kwamen en van wie de dreigbrief kwam, taliban of Daesh;
- verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn vader zo vaak telefonisch werd bedreigd, nu verzoeker tevens verklaarde dat de GSM's niet werkten in het dorp;
- verzoeker verklaarde tijdens het eerste interview op het CGVS dat er bij hem was ingebroken door de taliban en dat zij alles hadden meegenomen. Verzoeker repte echter met geen woord over dit incident op de DVZ, en later tijdens het tweede interview op het CGVS evenmin;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de onbekenden (taliban of dieven) die naar zijn woning waren gekomen, met wapens. Bovendien zijn deze onbekenden tot tweemaal toe zonder meer afgedropen;
- verzoeker verklaarde op de DVZ dat zijn eerstegraads neven hem bedreigden omwille van gronden doch verklaarde op de CGVS dat het geen neven waren maar gewoon dorpelingen;
- verzoeker verklaarde dat deze dorpelingen van de taliban waren doch hij weet niet sinds wanneer ze bij de taliban zaten, wat hun taken waren of welke rang ze hadden;
- verzoeker verklaarde dat zijn broer een doelwit was van de taliban, evenwel zonder enige aanwijzing hiervoor te hebben;
- verzoeker verklaarde dat zijn familie een grondconflict hadden met de dorpelingen A. en B.G. maar hij kent de exacte reden niet;
- verzoeker verklaarde eerst dat zijn familie nog alle winkels had en later verklaarde verzoeker dat de winkels waren afgenomen door de taliban;
- verzoekers verklaring dat er geen jerga's konden gehouden worden omdat alle dorpsouderen geëlimineerd waren is niet aannemelijk en verzoeker heeft hiervan geen bewijzen voorgelegd.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zich in een traumatische en stressvolle situatie bevond. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker wijst erop dat hij zich in een stressvolle situatie bevond bij zijn aankomst in België en bij het afleggen van zijn eerste verklaringen bij de DVZ waardoor hij zich niet alle details kon herinneren of verwoorden. Verzoeker tracht hiermee het motief dat hij op zijn eerste interview niets vermeldde over zijn problemen met de taliban te verklaren. Met betrekking tot de inconsistenties in de verklaringen over hoe lang hij werkzaam was bij PUF stelt verzoeker dat de verschillen minimaal zijn. Verzoeker wijst ook op de traumatische of stressvolle ervaringen die hij heeft doorgemaakt waardoor hij zich niet altijd alle details van gebeurtenissen kan herinneren. Verzoeker verklaart het feit dat hij niets over de dreigbrief vermeldde bij de DVZ doordat hij niet genoeg tijd had of minstens zich onder druk voelde zijn verhaal beknopt te vertellen. Aangaande de dreigtelefoons die zijn vader ontving wijst hij er op dat er geen signaal is in het dorp en daardoor weinig contact heeft met zijn familie waardoor hij mogelijks niet meteen op de hoogte was van alle telefoontjes en dreigementen. Verzoeker herhaalt dat hij traumatische ervaringen heeft meegemaakt die zijn geheugen kunnen beïnvloeden en meent dat de inconsistenties minimaal zijn. Deze stressvolle en angstige situaties verklaren ook waarom verzoeker tijdens het interview niet in detail is getreden over het dispuut en de inname van de gronden.

Verzoeker kan echter niet ernstig genomen worden in zijn betoog als zou er geen sprake zijn van tegenstrijdigheden maar slechts van minieme verschillen. Zo heeft de CGVS uitdrukkelijk gewezen op het feit dat verzoeker tijdens het eerste interview enkel sprak over problemen met Daesh, wist hij geen coherente verklaringen af te leggen over de begindatum noch de einddatum dat hij voor PUF werkzaam was en verklaarde hij eerst dat ze nog in het bezit waren van hun winkels en later dat hun winkels waren afgenomen door de taliban. Verder verklaarde verzoeker ook ernstige onaannemelijkheden zoals het feit dat alle dorpsouderen waren geëlimineerd door de taliban en zijn vader tal van dreigtelefoons ontving terwijl er geen signaal zou zijn in het dorp. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek zo accuraat en correct mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. De vaststelling dat verzoeker over zijn vluchtmotieven andere verklaringen heeft laten optekenen bij DVZ, maakt dat aan zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze afbreuk wordt gedaan. Waar verzoeker stelt dat hij door de

stressvolle en angstige situatie zich niet alle details kan herinneren merkt de Raad op dat zijn verklaringen over wezenlijke aspecten van zijn relaas dermate vaag en onaannemelijk zijn dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Daarenboven staat verzoeker zijn eventuele geheugenproblemen niet met een medisch attest.

Verder betoogt verzoeker dat het feit dat hij sprak over 'paternale neven' en later over 'dorpelingen' het belangrijk is rekening te houden met de culturele context en gebruiken van zijn dorp. Verzoeker beperkt zich in deze evenwel tot een hypothese die hij geenszins concreet aantoonst.

Waar verzoeker wijst op een miscommunicatie of onduidelijkheid tijdens het interview gaat verzoeker eraan voorbij dat de CGVS geen geloof hecht aan de verklaring dat zijn broer bedreigd werd door de taliban omdat hij wagens van commandanten van de overheid repareerde. Verzoeker maakte immers niet aannemelijk dat de taliban hiervan op de hoogte waren, nu hij hiervoor geen concrete aanwijzingen had. *Post factum* beweren dat er sprake was van een miscommunicatie, is dan ook geenszins ernstig.

Verzoeker herhaalt dat hij niet exact weet waarom A. en B.G. aanspraak maakten op hun gronden en hij herhaalt dat zij, omwille van hun banden met de taliban, gewoon de macht hebben om hun gronden af te nemen, net zoals hun winkels. Verzoeker volhardt ook in de benoeming van 'paternale neef' of paternale oom' van dorpsbewoners, als zijnde een vorm van respect. Ten slotte merkt verzoeker op dat het feit dat hij alle dorpsouderen heeft begraven een traumatische gebeurtenis is waarvoor hij ook niet direct bewijzen kon verzamelen. Verzoeker doet met deze verklaringen waarbij hij in essentie volhardt in zijn relaas geen afbreuk aan de vaststellingen van de CGVS dat hij niets wist over de rol van A. en B.G. en de banden met de taliban, hij het tijdens het eerste interview op de DVZ specifiek over 'eerstegraadsneven' had en het niet aannemelijk is dat de taliban de dorpsouderen, veelal maliks, stamhoofden en hoofden van families zouden doden met het risico hele gemeenschappen tegen zich te krijgen en hun legitimiteit onderuit te halen. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen met *post factum*-verklaringen van deze ongerijmdheden.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker benadrukt dat hij zich in een traumatisch en stressvolle situatie bevond waardoor hij zich niet alle details kan herinneren legt hij geen enkel stuk voor dat deze bewering ondersteunt. De Raad herhaalt alsnog dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn tegenstrijdige en inconsistente verklaringen met betrekking tot de essentie van zijn relaas. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van de interviews op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vernoemt doch enkel wijst op de operatie aan zijn oor. Verzoeker geeft evenwel nergens aan dat hij de tolk niet goed kon horen.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2020 heeft verlaten en in België aankwam op 4 november 2020. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als "*afvallige*", "*niet-gelovige*" of "*geen goede moslim*" te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar "*Westerse muziek*" luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat "*Europeanisatie of verwestering*" in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen. Verzoeker citeert tevens uit het arrest van 31 maart 2022, nr. 270 813 van de Raad.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te

hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u evenwel in gebreke."

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar "Westerse muziek" luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als "verwesterd" gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. Ook de voorgelegde deelcertificaten Nederlandse taal, het loonbriefje en de ooroperatie volstaan niet om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als volwassen man reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds

contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 4-5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota van 21 februari 2024 nog het Belgisch paspoort van een persoon uit zijn dorp voor, een verklaring van die persoon, de Belgische identiteitskaart van een familielid en een foto genomen in Afghanistan. Verzoeker kan met deze stukken niet overtuigen dat hij werkzaam was voor de PUF. De verklaring afgelegd door de vriend heeft een gesolliciteerd karakter. Bovendien voegt de CGVS ter terechtzitting toe dat de getuigenverklaring het heeft over de 'politie' terwijl verzoeker het had over de PUF. De Raad merkt nog op dat verzoeker op de foto afgebeeld staat tussen personen met een wapen, evenwel draagt verzoeker zelf geen wapen. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad stelt dan ook vast dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is (*cf.* COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)).

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

4.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie

met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kan worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 13 februari 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een

ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn met de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daar waar verzoekers advocaat ter terechtzitting lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker dit geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoekers advocaat laat uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden weldegelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in zijn land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen waarvan de advocaat van verzoeker ter terechtzitting het belang benadrukt, blijkt er in Afghanistan geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de door de verweerder, mede via aanvullende nota van 13 februari 2024, voorgelegde objectieve landeninformatie. Verzoeker brengt geen informatie bij die van die aard is dat hij een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat de informatie van verweerder zoals aangehaald in de door verweerder overgemaakte aanvullende nota nog steeds niet actueel is en bovendien uit de meest recente informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten door ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers treffen op een willekeurige manier in Afghanistan toenemen, wijst de Raad er evenwel op dat in voormelde analyse rekening werd gehouden met de elementen die de advocaat van verzoeker aanhaalt, zodat dit betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Ook waar verzoekers advocaat meent dat er nog steeds onvoldoende informatie is om tot een gedegen besluit te komen, moet de Raad evenwel vaststellen dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te beoordelen. De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoeker aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoeker ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

In zoverre de advocaat van verzoeker ter terechtzitting nog wijst op een arrest van de Raad met nummer 297 075 van 14 november 2023, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende en meer recente informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. *In casu* zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN